

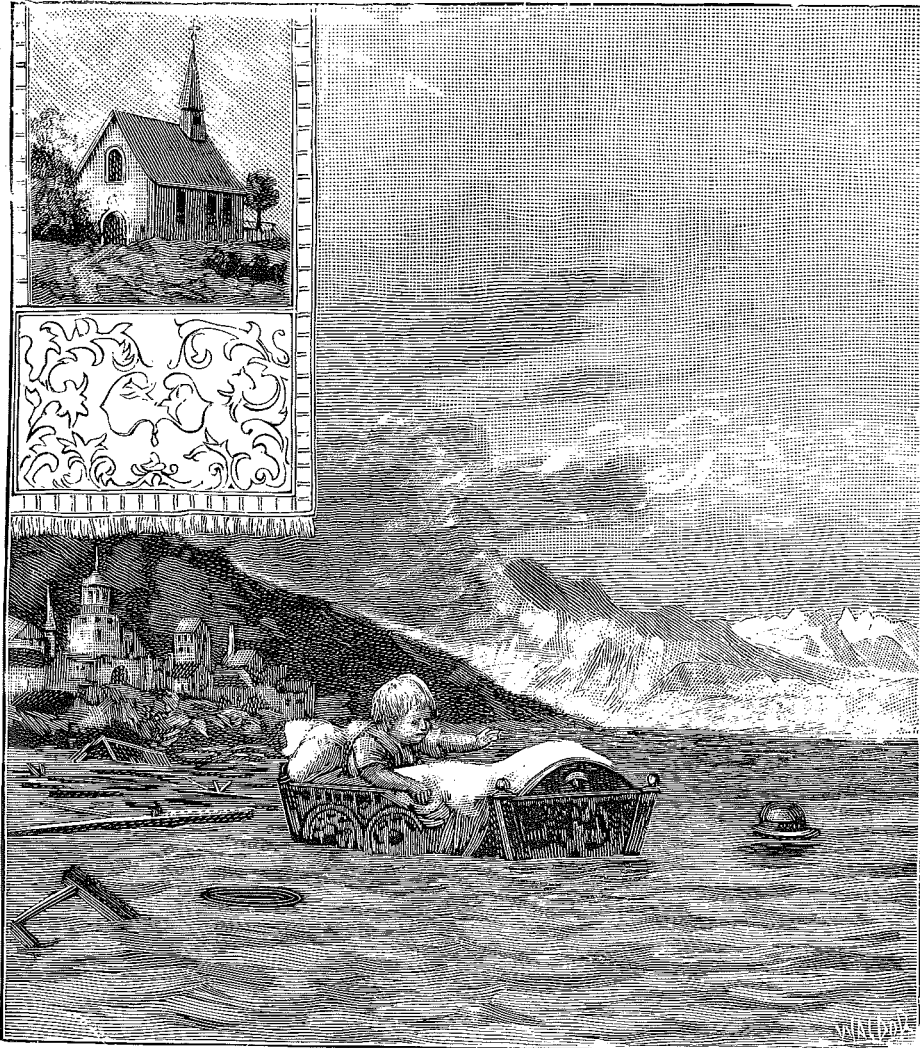
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter

Nr. 13

29de mars 1896

22de aarg.

Ulykten i Bug.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksplr. levers det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cen.s. All Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

13. Ieffe.

Den tredje artikel.

XV. Den evige døds.

ABC-klassen: Matt. 10, 28: Frygter for den, som kan fordærve baade sjæl og lemme i helvede.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Matt. 7, 13: Gaar ind ad den snævre port! Thi den port er vid, og den vei er bred, som fører hen til fordærvelsen, og de er mange, som gaar ind gjen-nem den.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Matt. 25, 41 (Sp. 424) og Joh. 3, 36 (Sp. 425).

V i n k.

(Den rige mand, Bbh. 70; gjesten uden bryllups-kjædningen, Bbh. 73; den unyttige tjener, Bbh. 74; Jesu Gudsforladthed og tørst paa korset, Bbh. 94).

— Intet i den kristelige forkyndelse egger tids-aanden mere end dette: At der er et pinens sted for dem, der ikke dør i Herren — at dette sted aabner sig for dem lige efter døden — at pinen der maa lignes med il. fluer — at svælget mellem dette sted og paradiset er noverftigelig.

— Veien til helvede er broslagt med gode forfætter.

— Der var engang en hyrdegut, som var berømt overalt for de kloge svar, som han gav paa alle spørgsmaal. Endog til landets konge var rygtet om hans visdom naet. Han lod ham hente og gav ham det spørgsmaal at svare paa: „Hvor længe varer evigheden?“ Da gav hyrdegutten det svar: „Langt borte etsteds ligger der et diamantbjerg, som er en mil bredt, en mil høit og en mil langt! Engang i hvert aar-hundrede kommer der en liben fugl flyvende og hvæsfer sit næb paa hjerget. Og naar hele hjerget endelig paa denne maade er bleven opløst, da er det første sekund af evigheden henrundet.“

— Hele vort forgangne liv ligger i os; endog nu føler vi det undertiden ligesom være paa sig i søvne. Fuldstændig glemsel synes at være umulig for den menneskelige aand. Et sår kan lægges over den for en tid; men engang skal det sønderrives. Tænk, hvilket gjæseligt selskab den guds forladte sjæl skal befinde sig i, naar alle hans synders gjenfærd skal troppe op i pinens sted og omkring ham, saa han ikke kan slippe fra dem!

— Det er sandt, at om Gud havde villet henfætte den rige mand i himmelen, saadan som han var ved døden, da havde han der følt sig som i helvede.

— At der staaar, at den rige mand var i pine, da han opløste sine øine, vil ingen kunne negte, og da var det ham ligegyldigt, enten hans pinested kaldes Gehenna eller Hades, helvede eller dødsriget.

— Hvis den ugubelige ikke behøvede at frygte mere end tilintetgjørelse, saa havde det ikke været ham „bedre, at han ikke var bleven født.“

— Kong Karl den Niende af Frankrig, som foranstaltede det blodige myrderi af Protestanterne i Paris paa Bartholomæusnatten, havde efter den stund ingen fred i sin sjæl og døde snart efter, badet i sit eget blod, som hød frem af aarerne. Kort før sin død skreg han: „Hvilket blod! Hvilke mord! Hvad skal jeg gjøre? Jeg er evig for-tabt. Jeg ved det!“

— For nogen tid siden talte en gammel mand meget foragteligt om den lære, at der er en evig pine for dem, som dør i vantro. Den grund, som han idelig og altid kom med, var: „Nu er jeg lyttit aar gammel; men albrig har jeg endnu seet et saadant sted, som helvede, trods alt, hvad der prædikes om det.“ Engang traf det sig saa, at hans lille sønnesøn, en gut paa syv aar, hørte denne tale af bedstefaderen. Da spurgte den lille: „Bedstefar, har du allerede engang været dødt?“

— Hvor libet du ved, hvad der vil blive føl-gen af, hvad du gjør, naar du kaster hint lille sorte sædefrø af en giftig plante ned i jorden! Det ser saa libet og ustyldigt ud som frøet af den nyttigste plante. Men hvor libet ved du ikke, hvad der vil komme ud af det!“ Og ligedan er det med en menneskesjæl, som vokser og til-tager i hovmod, i egenkjærlighed, i vellyst og fiendskab mod Guds vilje. Saadan en sjæl falder ned i døden som et sædefrø i en fure. Dens rødder skal komme frem igjen, dens stamme skal igjen hæve sig, den skal vokse igjen. Men hvem kan udstige, hvad der skal blive af den vefst? Hvad vil det uigjensøgte menneske blive, naar det vokser op i en anden verdens jordbund? Hvis vi i al vor udvikling her paa jorden bare er som sædefrø, til hvilke ondskabens høider skal de ugubelige naa der, hvor der intet er, som kan hemme deres ondskab, hverken hensyn til Gud eller mennesker?

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

13. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

XV. Of Eternal Death.

ABC Class: Matt. 10, 28: Fear him which is able to destroy both body and soul in hell.

Catechism Class: Same as above, and Math. 7, 13: Enter ye in at the strait gate: for wide is the gate, and broad is the way that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat.

Explanation Class: Same as above, Matt. 25, 41 (Qu. 424), and John 3, 36 (Qu. 425).

SUGGESTIONS.

(The rich man, B. H. 70; the guest without the wedding garment, B. H. 73; the unprofitable servant, B. H. 74; Jesus forsaken of God on the Cross, B. H. 94).

— The quarrel of the world with Christianity comes to its issue upon this doctrine of future endless punishment.

— No wonder that this truth is unpopular with the rejecters of Christ, — a truth, which, if it were conceived fully by them, would involve the whole face of nature in gloom, would hang the very heavens in black, and make all their nightly and daily glories but the torchlight of a funeral chamber; a truth which, contracting the life of the infidel to a short winter-day, stretches out beyond it the drear, the starless dark of a midnight on which no morning shall ever dawn.

— Eternity is but Time's harvest-home, Futurity the blossom of to-day.

— The hour of death may fitly be likened to that celebrated picture, in the British National Gallery, of Perseus holding up the head of Medusa. That head turned all persons into stone who looked at it. There is a warrior represented with a dart in his hand; he stands stiffened, turned into stone, with a javelin even in his fists. There is another with a poniard beneath his robe, about to stab the hero; he is now the statue of an assassin, motionless and cold. Another is creeping along stealthily like a man in ambuscade; and there he stands, a solid rock; he has looked only upon that head, and he is frozen into stone. Such is death. What I am when death is held before me, that I must be forever.

— The saddest road to hell is that which is under the pulpit, past the Bible, over warnings and invitations, and through the midst of a father's entreaties and a mother's tears.

— The last words of Hobbes, the infidel, were: "I am taking a fearful leap into the dark."

— The wicked, like the mole, in death opens the eyes which he always had shut while he was alive.

— "I am going down a terrible hill and can't get the brakes on," cried a once blasphemous stage-driver in the West on his death-bed.

— The lost soul will raise himself out of the fire only to fall back in it. He will always feel the desire of rising, because he was created for God, as a bird shut up in a room flies to the ceiling and falls down again; the just wrath of God is the ceiling which keeps down the lost.

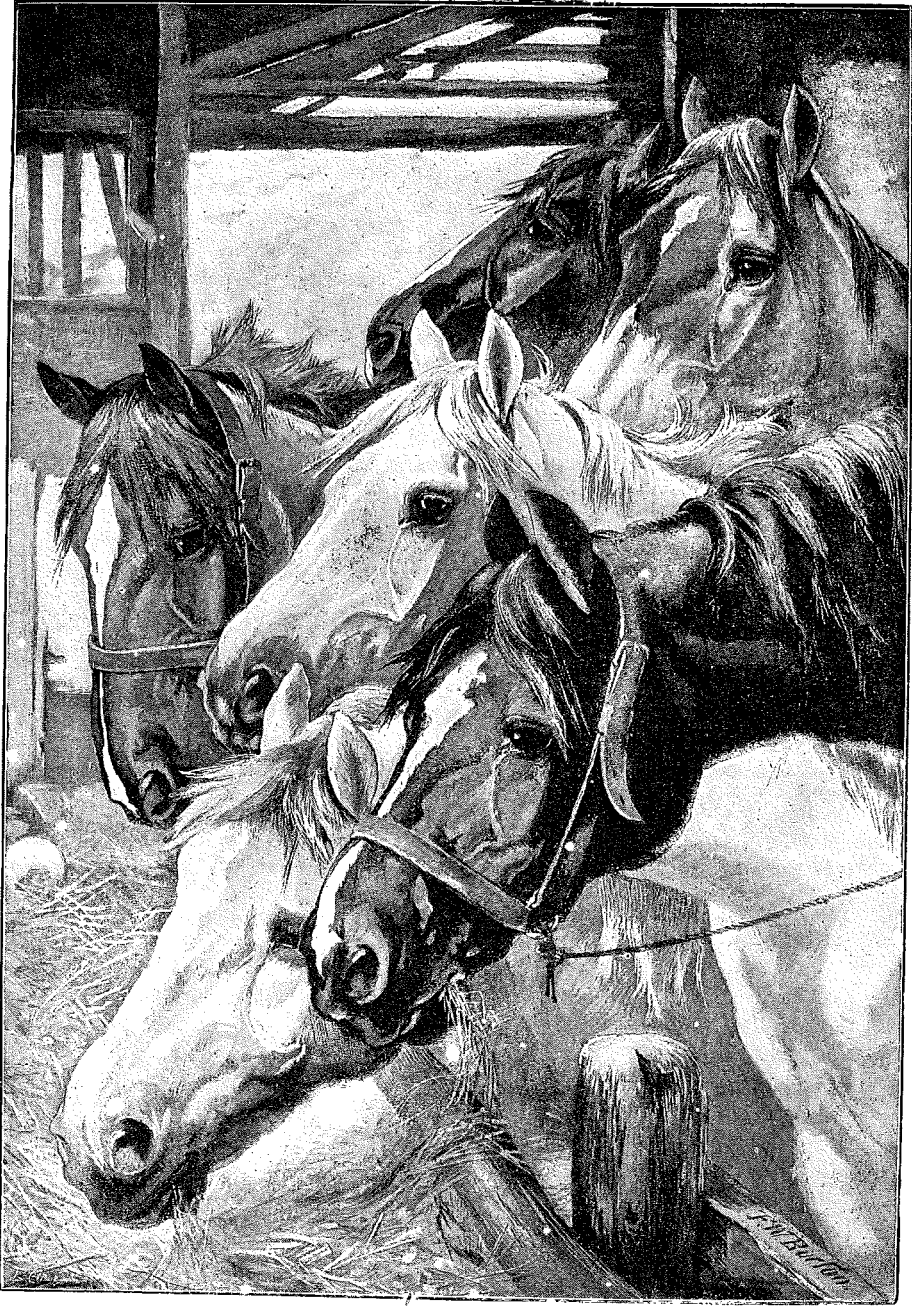
— Col. Richardson, an orthodox Christian, and two Universalists, were in a boat on the Niagara river, some distance above the Falls. The Universalists began to rally the colonel on his belief in future punishment, and expressed their astonishment that a man of his power of mind should be so far misled as to believe that horrid doctrine. The colonel defended his faith, and the result was a controversy which was carried on so long and earnestly, that when they at last looked around, they found that the boat was hurrying with great rapidity toward the Falls. The Universalists at once dropped the oars, and began to cry to God to have mercy on them. Richardson laid hold of the oars, exerted all his strength, and by God's mercy, they reached the shore. When they had landed, he thus addressed his companions: "Gentlemen, it is not long since you were railing at me for believing in future punishment. Your opinion is, that when any man dies, the first thing of which he is conscious is being in heaven; now, I want to know why you were so terribly frightened when you thought that in five minutes more you would be over the Falls in glory?" The Universalists were silent for some time; at length one of them said: "I'll tell you what, Colonel Richardson; Universalism does very well in smooth water, but it will never do to go over the Falls of Niagara."

— A young man called on a minister whom he had heard preach on future punishment, and said: "I believe there is a small dispute between you and me, sir; and I thought I would call this morning and try to settle it." "Ah," said the minister, "what is it?" "Why," replied he, "you say that the wicked will go into everlasting punishment; and I do not think that they will." "O, if that is all," said the minister, "there is no dispute between you and me. If you turn to Matt. 25, 46, you will find that the dispute is between you and the Lord Jesus Christ; and I advise you to go immediately and settle it with him."

— Who spoke those terrible words about the "undying worm," and the "outer darkness," and the "quenchless flame?" He spoke them who died for us, he who is Life and Love eternal. Are we more just than our Redeemer? Do we love human souls more tenderly than he?

Efter brød for mor

Ved krybben.

Den gamle raringen.

I. Kapitel.

Far Karlet.

For en del aar siden levede i Nantes i Frankrig en gammel mand, som alle folk i byen, både gamle og unge kaldte for „far Karlet“.

Hvem var denne mand, og hvor var han egentlig kommen fra? Ja, kanske dette var noget, han knapt selv kunde give ordentlig forklaring om; men i mange, mange aar havde man seet ham vandre frem og tilbage i byens gader; han var stadig ude, naar blot den mindste solstraale skinnede ned fra himmelen. „Der kommer far Karlet! Mama, der kommer far Karlet!“ raabte børnene fornøiede, naar de paa afstand hørte de ensformige toner fra hans fløite. Moderen vidste altfor godt, hvad dette glædesudbrud havde at betyde, og hendes barn maatte have båret meget usikkert, hvis hun negtede det nogle cents, naar hun hørte det jubel: „Mama, der kommer far Karlet!“

Naar han holdt op at spille paa sin fløite samlede ham barnesklokken om sig ved at synge:

„Kom, ja kom alle mine smaa,
Møller af papir her er at faa.“

Denne sang hørtes, hver gang han dreiede om et gadehjørne med sin lange stok, i hvis ene ende en hel masse smaa vindmøller surrede rundt for vinden. Han havde dem i alle mulige farver, røde, gule, grønne og blaa, og det var vel noget for de smaa at se paa, men endnu morsommere var det at kunne holde en af dem i haanden og vente paa, at vinden skulde sætte de lette vinger i bevægelse. Ingen dukke i silke og fløiel kunde skaffe de smaa mere moro end disse smaa papirmøller.

Far Karlet var en mand paa mellem 50 og 60 aar, han havde et langt, graat skjæg, var ikke egentlig meget pen, men heller ikke styg. Paa sin dragt anvendte han ikke stor omhu; det mest fremtrædende klædningsstykke var en lang mørtegrøn frak, som hverken kunde gjøre fordring paa skønhed eller elegance; men den havde kun et eneste øjemed, nemlig at beskytte sin eiermand mod kulde og regn, og dertil var den god nok;

alt andet brydde far Karlet sig ikke om. Han og hans frak var blevne gamle sammen, og byens folk kunde ikke tænke sig den gamle i nogen anden dragt.

Han saa endnu mere underlig ud paa grund af sin besynderlige svingende gang, som bragte hans vindmøller til at være i en stadig bevægelse. Onde tunger paastod, at sterke drikke var aarsag i den gamles usikre gang; men i saa henseende gjorde de far Karlet uret; det kunde nok hende, at han tog sig et glas en og anden gang; men han pleiede aldrig at drikke sig drukken. En eneste gang havde man seet ham rulle overende og blive liggende i rendestenen med sine varer; men det var for ti aar siden, og senere var det aldrig hændt.

Idethale var Karlet hverken noget daarligt eller noget godt menneske. Det mest fremtrædende træk i hans karakter var sorgløshed og som følge deraf altfor meget af dovenskab og ladhed.

Hvem skulde han ogsaa arbejde for eller sørge for? Han stod ganske alene i verden. Og for sin egen del trængte han ikke stort. Han var ikke forvænt. Hans ønske var at have saa liden møje og anstrengelse som muligt. Paa den maade var han kommen til at gjøre smaa vindmøller og sælge dem. Naar han saa havde fulgt nok til at bestride dagens udgifter, tog han resten af møllerne med sig hjem og satte sig til i ro at nyde sin pipe. Paa den maade sparede han ikke op noget, men gjorde heller ingen gjæld, og det var hovedsagen.

Hans bolig var et lidet kammer, hvis hele udstyr længe blot havde været en træstube, som han kunde sidde paa, og et teppe til at have over sig om natten. Senere havde han for nogle aar siden arbejdet efter en nabo en halmmadræs, en frak og et skrøbeligt bord, som maatte støttes mod væggen for ikke at falde overende; men trods sin skrøbelighed var bordet ham til stor nytte; thi han sad ved det, naar han gjorde sine smaa papirmøller.

Kammeret laa i fjerde etage i en gammel bygning hvis beboere just ikke hørte til den bedste slags mennesker. Overalt saa man fillede børn lege og hørte trætte og skrig og spektakel. Men det var en fuldstændig ligegyldig sag for Karlet. Hvad gjorde det ham, om hans naboer i tredje etage var anklaget for tyveri eller om andre af husets

beboere havde maattet tilbringe kortere eller længere tid paa raadstuen? Han nøiede sig med for sin egen del ikke at gjøre noget galt; hvad andre gjorde eller ikke gjorde, var ham en knusende ligegyldig sag.

2. kapitel.

En afdøds efterladenskaber.

Det hus, hvori Karlét boede, laa i en liden gade i nærheden af en af byens pladse. Paa den ene ende af denne plads stod der en del boder, hvori kunstnytttere og menagerier holdt til, og i gamle vertshuse kunde reisende faa kost og logi.

En aften kom Karlét hjem efter sin vandring om i byen. Han havde tjent saa godt, at han havde nok at leve af for hele den følgende dag og endda saa meget tilovers, at han kunde gaa hen i nærmeste vertshus og faa sig et par glas vin.

Da han traadte ind i vertshuset, sad der allerede paa forhaand tre gjefter ved bordet isærd med et ispe og drikke; det var tre mænd med et alt andet end behageligt udseende, og ved siden af dem sad en liden pige med et blegt og sygeligt udseende. Barnets øine var røde, som om hun havde grædt; for stieblikket syntes hun ikke at orke at græde mere, men havde lagt de magre arme i kors paa bordet og hvilede sit hoved mod dem. Gang paa gang sovned hun, saa hun holdt paa at falde ned. Tilslut reiste en af mændene sig med en alt andet end venlig mine og sagde:

„Hvis du endelig vil sove, kan du jo lægge dig derbort.“ Og saa bar han hende bort i ovnskrogen, hvorpaa han atter tog plads hos sine kamerater. Den lille syntes at like varmen godt; det røde kjeleliv af silke var ikke nok til at beskytte hende mod kulden, ligesaa lidt som den med guldfletter udstyrede linedanserkjole, som hun havde paa. Ogsaa den mændenes dragt viste, at de var kunstnytttere, men over sin lette kunstnerdragt havde de varme reisetepper.

„Nei virkelig er hun alt sovnet!“ sagde nu en af dem og pegte paa den lille pige, som havde puttet sig hen i en krog og laa uden at røre sig.

„Lad os nu tale om forretningerne“, fortsatte den anden. „Hvad skal vi nu gjøre efter fruens død? Forestillingen i aften har

ikke bragt os stor fortjeneste; det hele er knapt fem dollars. Paa den maade kan det ikke gaa i længden. Hvad siger du, Spring, dertil?“

„Jeg“, svarte den tiltalte, „jeg vil blot sige, at jeg ikke længer vil være sammen med eder; jeg har allerede talt med eieren af den store bod; han har tilbudt mig en plads hos sig, og det er derfor nødbændigt, at vi ordner, hvad vi har af opgjørelse med hverandre.“

„Hvad vi har af opgjørelse med hverandre!“ gjentog Strobel, som indtil nu havde været saa ivrig til at drikke, at han ikke havde deltaget i samtalen.

„Dit tosfelhoved! Maa vi da ikke dele med hverandre? Fruen er død, og vi er hendes arvinger. Saa maa vi vel dele alle hendes efterladenskaber mellem os, før vi skilles. Er det kanske ikke saa? Hvad?“

„Jo det er i sin orden“, svarte Strobel. „Jeg tager abekatten! Jeg er vandt til at gjøre mine kunststykker med den.“

„Og jeg beholder boden“, raabte den, som først havde talt.

„Du er ikke dum, du! Ja, Skarp bliver altid sig selv lig. Han sørger for at tildele sig selv broderparten“, sagde Spring. „Er kanske ikke ogsaa jeg den flinkeste af eder? Jeg lader eder tage baade abekatten, ekornet og de andre dyr, og dragterne og instrumenterne.“

„Og Ella?“

„Ja det er sandt! Hvad skal vi gjøre med den lille? Hun kan ikke være til nogen nytte for os. Vi faar bringe hende paa et vaishus“, sagde Strobel. „Hun kan samle penge“, mente Strobel, „hun er saa liden, og folk vil synes godt om hende. Forresten kunde det kanske være muligt at gjøre en dverginde af hende.“

„Det vil være altfor usikkert. Hendes mor var rigtig en nar. Havde hun tilladt i rette tid, at den lille var bleven med i forestillingerne, kunde hun være blevet en kunstnerinde af første rang. Hun er baade net og levindt; det er skade, at det er temmelig sent for hende at begynde nu.“

„For sent! Hun er jo knapt seks aar gammel; det maa dog være tidlig nok. Lad os forsøge, og hvis det ser ud til at lykkes, paatager jeg mig hendes opdragelse.“

(Fortsættes.)

En flydende vugge.

(Med billede.)

Den 4de mars 1435, altsaa for fire hundrede og én og seksti aar siden, rammendes den lille by Zug i Sweitz af en frygtelig ulykke; en del af byen forsvandt nemlig pludselig i den indsjø, ved hvis bred den laa.

Den haarde vinter var bleven afløst af et sterkt tøveir, og grunden, hvorpaa byen laa, var bleven undergravet af underjordiske bætte og vandfig. Allerede om morgenen den nævnte dag begyndte man nede ved stranden at merke, at jordbunden bevægede sig, og de nærliggende huse rystede, saa der kom sprækker i murene. En stund efter blev der en dyb aabning i jorden mellem den øvre bydel og strandgaden.

Man kan tænke sig til, hvilken strækt dette vakte i den lille by. Mange forstod, at en stor ulykke var nær, og flyttede ud fra de truede steder med de nødvendigste af sine eiendele. Andre flygtede ikke, men foretrak at blive i sine hjem; de mente, at alt sandsynligvis vilde blive ved det gamle, og ialfald havde det ingen hast.

Men — allerede klokken 5 om eftermiddagen hørtes paa lang afstand voldsom larm, og pludselig sank den nederste gade med sine huse ned i dybet; ogsaa ringmuren med sine taarne fulgte med. Tykke støvstyer hævede sig fra sammenstyrtede, syntende huse; men det var kun et øieblik, snart var hvert spor af dem forsvundet i det frygtelige dyb. Om-trent 60 mennesker omkom ved ulykken, og blandt dem var flere af byens mest anseede mænd. Ogsaa byens artiv, der indeholdt adskillige gamle haandskrifter, som var af historisk interesse, blev borte for altid.

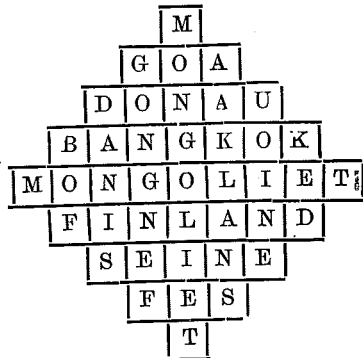
Flere blev reddede rent som ved et under og deriblandt ogsaa et lidet vuggebarn. Herom fortælles følgende:

Blandt dem, som blev overrastede af ulykken, var ogsaa byskriver Wickhart med hustru; begge sank ned i dybet. Deres barn laa og sov i sin vugge; da moderen merkede faren, vilde hun styrte hen og gribe barnet, men naaede ikke saa langt. Men englens tog sig af den lille; de styrte vuggen som et lidet skib ud af det syntende hus, ud mellem sammenstyrtede bjælle og

mure ud paa vandet og lod den tilslut lande henne ved et lidet kapel. Her fik folk se barnet komme drivende mod land i sin vugge. Men hvad var det for et barn? Jo, dette fortalte vuggen selv; paa forsidens af denne var nemlig med store bogstaver malet A. W. og derunder familien Wickharts vaaben; man behøvede ikke at være i tvil om, at det var byskriverens lille gut, der som en Moses ufladt blev dragen op af vandet.

Og Gud holdt ogsaa senere sin haand over den lille Adalrich Wickhart. Han blev en stor og anseet mand, og døde i en høi alder, rig og anseet; hans efterflegt findes endnu i Tyskland, og mange dygtige mænd regner ham som sin stamsfader.

Dpl. paa diamantgaaden i nr. 10.

Dpl. paa billedgaaden i nr. 11.

„Sølg ei din hjertefred for penge.“

Billedgaade.

